

Scurtă istorie a Organonului

Dr. Gheorghe Jurj

Edițiile 1- 3

Prima ediție – 1810 , Torgau

în 1811 - Materia Medica pura

A doua ediție – 1819, profesor la Leipzig

A treia ediție – 1824, Koethen

A patra ediție

Publicată în 1829 la Koethen

în 1828 – Bolile cronice

Caracteristicile ediției

1. Limitarea la 30 C a potențelor
2. Ideea dozei unice, uscate care nu se repetă atâta vreme cât există ameliorare (# 240-245)
3. Metoda “**Wait-and-watch**”, preluată de Kent și actualmente cea mai raspândită

Intermezzo

În 1826 Hahnemann a experimentat pentru prima dată 60 C (Thuja) dar abia după 1830 a început să folosească potențe mai înalte

În epocă, cei mai mulți homeopați foloseau potențele decimale (3x, 6x)

Contele de Korsakov și Caspar Jenichen au fost cei care au introdus potențele înalte. Hahnemann a fost reticent...

Kent a urmat NUMAI ediția a 4 –a și a introdus diluțiile foarte înalte M, CM, MM

La Kent, doza este unică și – cantitativ – indiferentă. NU contează câte granule; nu contează **cantitatea** ci doar **calitatea**.

Ediția a cincea

1833, Koethen, ultimele revizuri în feb 1842, nepublicate.

Cele trei schimbări majore la ed 5.

1. **Limita de potență** a fost înlăturată
2. **Introducerea soluțiilor apoase**
3. **Repetarea dozei** a fost permisă chiar în condițiile ameliorării condiției pacientului

Inovațiile ediției a cincea

Soluțiile apoase sunt superioare celor uscate
#286.

La o notă de subsol la # 287 folosește pentru
prima dată noțiunea de SUCUSIUNE, până
atunci folosind pe cea de “agitare”.

Inovațiile ediției a cincea

Dozele înalte dizolvate în apă pot scurta perioada de vindecare (# 246)

Potențele trebuie să fie ușor diferite la fiecare administrare:

- Crescând gradul de **diluție** (ex 31, 33, etc.)
- Crescând gradul de **potențare** (1; 5; 10 sucusiuni la fiecare potențare)
- “**split – method**” [1-2 granule în apă în 8x236 ml (8 oz); din aceasta 1 lingură în 118 ml (4 oz)]

A șasea ediție

Terminată în anul 1842

A intrat în moștenirea Melaniei Hahnemann

Aceasta a cerut ~50.000\$ drepturi de autor,
neoferite de nimeni.

În 1920, R. Haehl, biograf al lui Hahnemann a
redescoperit manuscrisul și l-a publicat cu
ajutorul lui W. Boericke, în germană, în 1922

La 4 ani după moartea lui Kent

Inovațiile celei de a șasea ediții

1. **Potențele LM** (Q) 1/50.000.
2. Se înlătură total ideea că **agravarea este necesară pentru vindecare**
3. Agravarea homeopatică apare numai la **SFÂRȘITUL** tratamentului și nu la începutul său (atunci când organismul deja este pregătit energetic pentru o agravare)

Adendda – metoda olfacției

Introdusă în 1832.

Alături de metoda LM a fost principala inovație în practica de la Paris

În perioada de la Paris, experimente asupra potențelor, dozelor și ritmului de administrare.

Hahnemann era *"better and happier than I have been for years."* [Haehl, vol. 2, 375]